

En fortsat vise om avlen fra en driftig gård i Nordjylland

(Skrevet til Kirstine Jensens 90-årsdag d. 7. januar 1990. Revideret til 95-årsdagen i 1995, til Ellen og Annas fest på "Søndergaard" d. 15. maj 1999 og senest i forbindelse med fætter-kusine-festen i pinsen 2009)

Mel.: "Vi er alle i samme båd"

Her er Kirstine, og her har vi gården,
her har vi Søren, og det er ham, der får'en.
Her er sang om "Søndergaard",
her er Søren, som den får
- han kom godt nok lidt for tidli',
men det hænger vi os ikk' i !
Karle og piger,
husdyr og bønder,
glæder og sorger
og dyder og synder.
Årene går,
flere børn de får,
Holger og Kirstine på "Søndergaard".

Her har vi sønnen og døtre på striben,
Holger, der vædder på, at han kan gå til Nibe.
Her er Søster, der var størst,
Ellen, der blev giftet først.
Her er Mie, her er Ruth,
Ingrid og så Lis til slut.
Her er hele molevitten,
gården og hvad der var i den.
Karle og piger,
husdyr og bønder,
glæder og sorger
og dyder og synder.
Årene går,
hvem mon de får
Søren og søstre fra "Søndergaard" ?

Først så kom Kresten, Marius var næste,
Søren tog ikke den første den bedste,
han med Anna fæstede bo,
derpå kom der pludselig to,
så kom Jørgen, så kom Qvist,
det var ham, der kom til sidst.
Så var alle unger fløjet,
og fru Jensen slemt fornøjet
med de svigerbørn hun fik,
da hun så, hvordan det gik -
dyrlæge, lærer',
agronom og bønder,
glæder og sorger
og dyder og synder.
Årene går,
børnebørn de får
Holger og Kirstine på "Søndergaard".

(Værsgo at skylle)

Til 12 skal man tælle, den første var Helle,
Derpå kom Jens, og så kom en "Lille-Ib".
Så kom Vibeke og Jørgen,
Ove, Solveig og hos Søren
kom en pige og så lige-
efter kom en Poul og Per.
Så kom Niels og så kom Hans,
og så kom der ikke fler'.
Det er hele molevitten,
et dusin, det er der i den.
Bank- og kontorfolk,
præster og bønder,
ingeniør, agronom
- en enkelt synder?
En officer,
en polit m.m.
og nu er vi blevet mange fler'...

For som i sin tid Holger med heste
hented' en nordenfjordsmø af de bedste,
gik nu Jens som ved et træf
med Birthe hjem fra F.D.F..
De blev gift til hjertebanken,
flere havde en i tanken,
og V.U. slog til igen,
de har gjort det før såmænd...
Vagn han fik sin hjertenskær,
og nu var det vist især
i København det gik i svang,
først fik Helle Philip Vang,
så fik Ib jo Marianne,
Solveig Jacob ligesådanne –
Poul og Nanna fulgte trop,
og så gik det i galop:
Hans fik "Ja" fra sin Susanne,
og familien trådte vande,
indtil atter der kom bud:
Helle stod med Jørgen brud.
Derpå fulgte Anne Mette,
hun i Morten fandt den rette.
Så fik Niels da sin Pernille,
det var det, han gerne ville.
Vi blev stadig fler' og fler',
og en dag så var det Per,
som der stod en pige ve' si'en a',
hun fortalte hun hed Tina.
Så gik Ib i Tivoli,
mødte Judith, der sa'e "Oui.."'
til lidt mad, hvor Ib var kokken
- og så blev hun en af flokken.
Mostre og onkler,
fætre, kusine,
mormor og farmor,
familien den ligner,
en der bli'r stor
og Holgers ord:
"fremavl" gjor' mormor/farmor til oldemor.

(Værsgo at skylle)

Først kom Louise, Kirsten, Maria
- piger ku' hun ikke sige sig fri af.
Så kom Niels som nummer 4,
og så kom der flere pi'r,
først Camilla – så kom to,
flokken den blev ved at gro:
Ida, Julia – og så Karen,
den blev endnu større skaren
med Amalie og Radhika
og endnu en lille flicka
sagt med Holger: en ”Vibekke”.
og i denne pigerække
blev der pludselig postyr:
Anton kom den lille fyr.
Endnu var en dreng no'et særlig'
da der kom en Peter Werli.
Samme år kom endnu to:
Line, Freja – og mintro...
Nørrebro har raske svende!
Laurits kom, nu var de tvende...
Så kom Fred'rik meget snart,
Carl var også straks parat
til at indtag' Nørrebro,
andre steder blev de to:
For der kom en ny Kathrine
og i Drastrup, hjem' hos Line
kom da Jesper lige tilpas,
og så kom en lille Mads.
For på Sjælland flokken gror,
opkaldt efter oldemor
blev en lille ny Kirstine,
hun blev også snart kusine
til en Magnus - og så vil' det
ikke stoppe: Først Mathilde,
Alma som den 25.,
og til sidst kom Mie flyvende.
Hun er sidste skud på stammen,
men ved fortsat fryd og gammen,
ku' det ske, at no'en gik hen
og fik børn igen, igen...
Så at sangen kan bli' ved,
snart så er det næste led,
der tip-oldebørn så fine
får til Holger og Kirstine.
og vi bliver endnu fler'...
ingen ved hvornår det sker.
Derfor slutter visen her,
rejs jer op nu hver især,
så at hele molevitten
gi'r den alt, hvad vi kan gi' den!
Sjællænder', jyder,
byboer' og bønder,
glæder og sorger
og dyder og synder.
Årene går,
tag nu en tår.....nu slutter sangen om ”Søndergaard”.